

Dames en heren, beste kunstenaars, vrienden van Ipomal,

Welkom bij dit bijzondere moment: de officiële opening van de allerlaatste tentoonstelling van Ipomal Galerie.

Dat is toch wel een dubbel moment, enerzijds de opening van wederom een prachtige expositie.

Anderzijds sluiten we met deze expositie een hoofdstuk af dat maar liefst **35 jaar** heeft geduurd — een hoofdstuk vol ontmoeting, ontwikkeling, gesprekken, debat, experiment én vriendschap.

Ipomal was en is een plek waar kunst ademt — niet alleen aan de muren, maar vooral tussen mensen.

De galerie heeft sinds haar opening in januari 1990 een indrukwekkende geschiedenis opgebouwd. Een geschiedenis waarin talloze kunstenaars hier hun werk toevertrouwden aan onze gemeenschap, en waarin het publiek telkens weer werd uitgenodigd om te kijken, te voelen, te reflecteren.

Deze finale-expositie, betekenisvol getiteld:

FINALE: La Fin, Das Ende, The End

is dan ook méér dan een afsluiting — het is een ode.

Een ode aan decennia van samenwerking, creatieve uitwisseling en grensoverschrijdende verbinding.

Het hart van deze finale: de kunstenaars

Wat deze tentoonstelling extra bijzonder maakt, is dat veel van de kunstenaars hier geen toevallige passanten zijn.

Velen van hen hebben een lange en hechte band met Ipomal — sommigen al sinds de jaren '90.

Johanna Buchholz, bijvoorbeeld, met haar stillevenen waarin bamboe de hoofdrol speelt; werk dat steeds balanceert tussen realiteit en ontastbare ruimte.

Samen met **Peter Buchholz**, die met zijn stalen kevers en sculpturen al decennialang de relatie tussen binnen- en buitenvorm onderzoekt — tot zelfs de Biënnale van Venetië aan toe.

Hélène van Dongen werkt al ruim 30 jaar met Ipomal samen. Haar keramische raku-werken spelen met contrasten: kracht en tederheid, strak en open, licht en schaduw.

Ook **Gisela Engeln-Müllges**, internationaal onderscheiden — onder meer voor haar sculpturen in New York — toont hier werken waarin lagen verf, gevoel en intuïtie samenkomen.

Er is werk van **Bert Frijns**, wiens glasobjecten ingetogen zijn, maar door water en licht tot leven komen in minimalistische maar monumentale vormen.

Uit onze eigen regio komt **Nicole Hardy**, die in haar serie *Heavenly Gardens* de mystiek van het landschap vangt — een persoonlijke hemel op aarde.

Monika Jonas-Sunder toont haar polderhuizen en ingetogen panelen, waarin het huis als archetype symbool staat voor het zelf — en ons uitnodigt tot introspectie.

Ernesto Marques brengt een wisselspel van jeugdherinneringen en moderne mythes, variërend van figuratief tot abstract, met thema's rond ontstaan en vergaan.

De internationaal geëxposeerde **Renate Müller-Drehse**n toont dagstukken: kleine, gelaagde parels die het dagelijkse moment herwaarderen.

Anja Noordeloos laat intuïtie en experiment samenkomen in haar gelaagde, abstracte werken — een uitnodiging om zelf betekenis te geven.

Nicole Peters verkent symboliek en kleur als expressie van het leven; haar werk beweegt tussen abstract en figuratief, van doek tot collage en installatie.

Liliana Robek brengt zachte, vrouwelijke beeldhouwkunst met brons en klei, waarin beweging en vorm één worden.

Lou Thissen, met zijn rijke, kleurrijke schilder- en beeldtaal, getuigt van een leven vol verhalen, reizen, kunst én passie.

En tot slot **Harrie Timmermann**, die het ritme van natuur en landschap vangt in acryl, en daarmee de tijd zachtjes stilzet — soms dichtbij huis, soms ver daarbuiten.

Samen vormen zij een indrukwekkend tableau van stijlen, technieken en levensverhalen.

Maar meer dan dat:

Zij zijn het levende bewijs van wat Ipomal altijd wilde zijn — een podium voor talent, diversiteit en verbinding.

Een laatste expositie — maar geen afscheid van wat blijft

Het bijzondere van vandaag is dat we niet alleen kijken naar kunst.
We kijken terug op levenslange samenwerkingen.
Sommige kunstenaars exposeren hier al tientallen jaren — ipomal is voor hen thuis, voor velen zelfs familie.

Dat is misschien wel het mooiste compliment dat een galerie kan krijgen.

Maar — en dat onderstreep ik graag —
een finale markeert niet het einde van wat er is opgebouwd.
De opbrengst van 35 jaar kunst en ontmoeting blijft bestaan:
in onze herinneringen, in de werken bij mensen thuis,
maar vooral in de inspiratie die Ipomal heeft doorgegeven.

Wie hier ooit binnenkwam, ging anders weer naar buiten.
Rijker.
Bewuster.
Meer verbonden.

Tot slot

Namens de gemeente Landgraaf wil ik mijn grote waardering uitspreken
voor iedereen die deze galerie tot leven heeft gebracht:

Dank voor jullie lef, jullie betrokkenheid en jullie vasthoudendheid.
Dank dat jullie kunst — en daarmee onze samenleving — hebben verrijkt.

Het hoofdstuk Ipomal sluit na deze finale expositie,
maar wat het ons heeft gebracht blijft.
Het is een fundament waarop we verder mogen bouwen.

Met trots en dankbaarheid verklaar ik hiermee de expositie
FINALE: La Fin, Das Ende, The End
voor geopend.

Dank u wel.